

KYLE

Působivá krimi z Tasmánie
odhalující krásu i krutost přírody...
a také lidí

PERRY

HORA

HOST

DUCHŮ

KYLE PERRY
HORA DUCHŮ

KYLE

PERRY

PŘELOŽILA IRENA STEINEROVÁ

HORA

BRNO 2021

DUCHŮ

The Bluffs

Text Copyright © Kyle Perry, 2020

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd.

*This edition published by arrangement with Penguin
Random House Australia Pty Ltd.*

*The Author has asserted his right to be identified
as the author of the Work*

Translation © Irena Steinerová, 2021

*Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)*

ISBN 978-80-275-1017-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1018-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1019-1 (MobiPocket)

Především: mé rodině

Vzdávám hold původním obyvatelům země, Pallitorům ze Severního kmene, kteří spravují oblast Meander. Vzdávám hold minulým, současným i budoucím stařešinům, pro něž má Kooparoona Niara — hora Duchů — hluboký kulturní význam.

Respektuji dnešní aboriginskou komunitu, jež je správcem celého ostrova Lutruwita, a uznávám její přetrvávající spojení s půdou, vodstvem i kulturou.

*Myslím, že jsem ho dneska zahlédla. Stál na kraji lesa
a sledoval školu. Asi si mě všiml a najednou byl pryč.
Rose říkala, že nejsem jediná, kdo ho viděl.
Už nikdy nevyjdu z domu.*

Z deníku šestnáctileté Victorie Comptonové,
jedné z pěti dívek, které se v roce 1985 staly obětí únosu
v pohoří Velké západní kaskády

*Nahoře ve skalách skrývá se lstivý vrah.
Hluboko v jeskyních číhá na dívčí smích.
Ten Hladový dědek, co má rád holčičky,
andělské lokýnky a hezké tvářičky.
Jen nevěř tomu, co dospělí říkají,
Hladový dědek tě sleduje potají.
Nebudu sama se procházet po lese,
jinak mě Hladovec chytne a odnese.*

Školní rýmovačka nalezená na zdi dívčích záchodků,
Okresní škola v Limestone Creeku, 1985

PROLOG

ELIZA

Současnost, Velké západní kaskády, Tasmánie

Probral ji déšť.

Ona tě potřebuje.

Eliza otevřela oči. Ležela tváří dolů ve šterku na turistické stezce a do nosu jí pronikal pach mokré hlíny.

Musíš vstát.

Nasála vzduch skrz zuby. Všechno ji bolelo. V týle ji palčivě štípalo. Brýle se jí zarývaly do spánku, levé sklo prasklo. Prošívanou bundu a přiléhavé turistické kalhoty měla promáčené až na kůži.

Ledový horský déšť sílil, ve větru pleskal do listů blahovičnicku. Z buše se ozvalo volání laločnatky tasmánské: připomínalo mlasknutí korkového špuntu vytaženého z lahve.

Vstávej. Ona tě potřebuje.

Stezku lemovala místní odrůda vavřínu, posetá bílými kvítky. Eliza se o keř opřela a zvedla se na nohy, špičaté listy se jí zařezávaly do dlaně, rozdrčené okvětní lístky vydávaly pronikavě sladkou vůni.

Pohorky byly pryč, ponožky byly pryč, chodidla měla znečitlivělá a promodralá zimou.

Otočila se a pohledem zapátrala v mlze. Při tom pohybu jí začalo bolestivě tepat v lebce. Sáhla si zezadu na hlavu a na prstech jí ulpěla krev.

Zjistila, že medové vlasy má přilepené ke tvářím čímsi hnědým a přilnavým. Nechápatě to seškrábla z obličeje.

Lidský hlas — v dálce, ale čím dál blíž.

Eliza ztuhla. Roztěkané myšlenky se spojily v jediné rozhodnutí. Sebrala ze stezky větve blahovičnicku, tlustou a hladkou. Ustoupila do kapradin na kraji cestičky, oblečení se jí zachytávalo o vavřínové listy. Dá se tady někde schovat? Skutečně chce opustit stezku?

Zezadu se ozvalo praskání větví. „Slečno Ellisová!“

Eliza vykřikla, prudce se otočila a ohnala se klackem.

Postava — dospívající dívka — vyjekla a uskočila.

„Jasmine!“ Eliza by se nejradši rozbřečela úlevou. „Ne... Carmen?“

„Vy jste mě chtěla praštit!“ Carmen couvala, dlouhé tmavé vlasy se jí lepily k obličeji. „Co to provádíte?“

Klacek Elize vyklouzl z promrzlých prstů. „Promiň.“ Popadla Carmen za zápěstí a přitáhla si ji blíž, do úkrytu pod stromy.

„Jste celá promrzlá, slečno Ellisová.“

Děšť ustal, jako by někdo otočil kohoutkem. Buš náhle ztichla pod příkrovem mlhy, ozývalo se jen tiché kapání. Jako by vyčkávala.

„Kde jsou ostatní?“ zašeptala Eliza.

„Všichni už jsou u autobusu, ale nemůžeme najít Jasmine, Cieru, Bree ani Georgii. Pan North tvrdí, že kvůli té bouřce musíme výpravu zrušit. Nechal zavolat autobus.“ Carmen si zřejmě ani neuvědomila, že také ztišila hlas. „Nebrala jste telefon. Poslal mě a pana Michaelse, abychom vás šli hledat.“

„Ta děvčata nikdo neviděl?“

„Ony nejsou s vámi? Je to pravda, že došlo ke rvačce?“ Carmen se k ní naklonila blíž. „To je krev, co máte na obličeji?“

„Kde je pan Michaels?“

Carmen hleděla na krev, na modřinu na Elizině tváři, na její nakřáplé brýle. Začínalo jí to docházet.

„Carmen! Kde je Jack — kde je pan Michaels?“

„Rozdělili jsme se, on šel jinudy. Hledáme vás už celou věčnost,“ odpověděla Carmen. „Co se stalo? Co se vám stalo?“

„Tys byla na téhle stezce sama?“ vykřikla Eliza a Carmen polekaně uskočila ještě o krok dozadu.

S Elizou se zatočil svět a musela se opřít o kmen blahovičnicku.

V kapse jí zabzučel telefon — možná zvonil celou dobu a ona si toho nevšimla. Nejdřív se musí postarat, aby se Carmen dostala do bezpečí.

„Kde máš mobil, Carmen?“

„Nechaly jsme je ve škole,“ odvětila dívka roztřeseným hlasem. „Před odchodem jsme je odevzdaly panu Northovi. Panebože. Copak si na to nepamatujete? Panebože, pomoc... c-co se vám stalo? Kde jsou ostatní?“

„Carmen, teď mě prosím tě dobře poslouvej... musíš okamžitě běžet zpátky za panem Michaelsem. Utíkej. V žádném případě se nezastavuj.“ Zvedla klacek, který předtím upustila, a podala ho Carmen. „Jestli uvidíš někoho cizího...“

„Slečno Ellisová?“

„Kdybys nemohla najít pana Michaelse, běž zpátky k autobusu. K nikomu jinému se ani nepřibližuj. Rozumíš mi?“

„C-co se děje?“ zakňourala Carmen.

„Počkej ještě chvíličku.“ Eliza přijala hovor. „Tome?“ vyhrkla. „Jsou už všechna děvčata zpátky?“

„Elizo! No konečně! Kde krucinál jsi?“

„Co děvčata, Tome?“

„Pořád nám chybí Georgia, Bree, Jasmine a Cierra. Vyslal jsem Carmen s Jackem, aby tě šli hledat. Jsou tam s tebou?“

„Posílám Carmen, aby našla Jacka a pak se hned vrátila za vámi. Jestli se do patnácti minut neobjeví, zamkni ostatní holky v autobuse a jdi ji hledat. Já nevím, kde teď jsme.“

„Jsme k-kousek od turistické trasy k Bezejmennému jezeru,“ vykoktala Carmen. „Z-západně od ní.“

Náhle se opět rozpršelo, objevily se i kroupy. Elizu štípal mrznoucí déšť na kůži.

„Carmen přijde od západní stezky turistické trasy, která vede k Bezejmennému jezeru. A zavolej policii. Hned.“

„Co se k čertu děje? Kde jsou ostatní?“ vyptával se Tom.

„Já je najdu,“ řekla Eliza. „Hlavně zavolej policii, Tome.“

„Elizo, neměla bys —“

„Tome. Zavolej policii.“ Ukončila hovor a pohlédla na Carmen. „Běž.“

Carmen zaváhala, pak se prodrala skrz větve a rozběhla se po cestičce pryč. Eliza počkala, až zmizí za zatačkou, a vyšla zpátky na stezku.

Nad hlavou se jí zablesklo a o tři vteřiny později následovalo dlouhé dunivé zahřmění, až jí málem zalehlo v uších. Vyplašená laločnatka opět zakřičela.

Mrznoucí déšť sílil a zmáčená buš pod pochmurnými mračny působila hroživě. V těchto končinách nebylo radno ocitnout se za bouře: proslychalo se, že ve Velkých západních kaskádách se může přihodit leccos. V jazyce předků se těmto místům říkalo Kooparooka Niara neboli hora Duchů. Tato ostrá skaliska, která ohraničovala Centrální náhorní plošinu, byla téměř neprostupná, tísnivá a nebezpečná. Člověk tam mohl bloudit celé dny a vůbec si nevšimnout stezky přímo pod sebou, mohl umrznout ve sněhové bouři, která udeřila bez varování, mohl se v mlze zřítit ze srázu nebo spadnout do některé z nesčetných strží, a už by ho nikdo nikdy nenašel.

Do bosých nohou se jí pomalu vracelo teplo a cit, do chodidel ji bodal ostrý štěrk a štípala ledová voda. Kráčela sotva minutu, když v dálce před sebou zaslechla hlas dalšího ptáka, medosavky žlutohrdlé; ostré zaskřehotání, jímž odhání jiné ptáky ze svého teritoria. Nebo varuje před vetřelci.

Eliza se zastavila a zachvěla se.

Je to tvoje vina. Dobře ti tak.

Snažila se umlčet vzpomínky na tu starou říkanku, tu, kterou studentům zakazovali recitovat, tu, kterou si kdysi se sestrou s chichotáním špitaly po nocích a tetelily se přitom příjemnou hrůzou.

Městečko Limestone Creek, uvelebené na úpatí Kaskád, mělo ve své historii pouze jediného netvora; těla těch dívek se nikdy nenašla.

Opět sešla z cestičky do porostu pichlavých jehličnatých keřů hakey, které jí škrábaly na kůži, a pokračovala podél stezky, příkrčná nízko při zemi. Chodidla jí páčila. Bunda se jí zatrhávala o trny. Ztratila náušnici — teď už se jí zlatý kruh houpal jen v levém uchu.

A pak, o chvíli později, zaslechla v křoviscích těžké kroky, srovnaly s ní tempo.

Nezastavila se. Plížila se dál.

„Je to jen výplod tvé fantazie,“ zašeptala.

Křupání kroků, šustění kapradin a větví.

Nepodívala se.

Když se nepodívá, nic se jí nestane.

Legenda praví, že když nespátíš jeho obličej, tak si tě neodnese.

KAPITOLA 1

MURPHY

Předchozí ráno

Murphy si povzdechl. „O tom už nebudeme diskutovat.“ Seděl za rozviklaným kuchyňským stolem, do půl těla nahý, a snažil se překřičet skladbu Jona Belliona, která duněla z bezdrátového reproduktoru v koutě. „Táboření ti jenom prospěje.“

„Můžu radši pomáhat doma,“ smlouvala jeho šestnáctiletá dcera Jasmine. Opírala se o stůl a v náruči se jí vrtěla vypasená černobílá kočka Uršula. „Posekám trávu. Můžu umýt okna —“

„Do školy. Mazej.“ Murphy nabral hrstičku sladké lepkavé marihuany, která pokrývala celý stůl, a položil ji na elektronickou váhu.

Kuchyň se nacházela ve stavu rozkladu, dvířka linky se nedovírala, úchytky byly ulámané, tapety i hnědé lino na podlaze se odlupovaly. Většinu volných ploch pokrývaly pokojové rostliny bezpečné pro kočky, jen nad kuchyňskými skříňkami se mimo dosah kočičích drápků vinul popínavý potos. Byl to Jasminin nápad, její nejnovější pokus vyčistit vzduch od pachu cigaret a marihuany.

„Taky bych mohla —“

„Mazej!“ zopakoval Murphy.

Jasmine byla drobná a mrštná, podobně jako její matka, dokud ještě žila. Měla průzračně modré oči, zvýrazněné linkami a stíny, a vlasy stažené do ohonu, kdysi zrzavé po mámě, si obarvila na odstín havraní černi.

Murphy byl naproti tomu vysoký, zarostlý a mohutný jako dřevorubec. Široký hrudník, svalnaté paže i silná stehna mu pokrývalo keltské tetování. Měl na sobě jen pomačkané boxerky značky Calvin Klein, v kterých předtím spal.

Kočka zamňoukala a vyskočila Jasmine z náruče. Jméno Uršula dostala podle jedné postavy z Harryho Pottera. Poodešla o pár kroků dál, svalila se na bok a prakticky okamžitě usnula.

„Poslyš, tati, ty asi nechápeš, co tady nabízím...“

„Vím přesně, co nabízíš, zlato.“

„Ale to je pochodňák, tati!“

„To tě nezabije.“

„To nemůžeš vědět —“

„Mohla by tu přece zůstat a uklidit si v pokoji, brácho,“ ozval se Jasminin strýc Butch. Byl v kuchyni společně s nimi, připravoval snídani a trsal přitom do rytmu hudby s jointem v jedné ruce a pánvi se škvaříci se slaninou v druhé. Jako obvykle měl na sobě tmavomodrý nátělník a ušmudlané fotbalové kraťasy.

„Kuš,“ varoval ho Murphy, plně soustředěný na svůj úkol. Přidával na váhu špetičky konopí, dokud tam nebyla přesně unce.

Butch a jeho mladší bratr Murphy nezapřeli vzájemnou podobu, jen Butch měl mnohem oplácanější tváře i postavu. Navíc měl na krku vytetované dýky a mexickou cukrovou lebku. Svou přezdívku získal na střední škole kvůli mohutné postavě, ale oba bratři nakonec dorostli do stejné výšky sto devadesáti centimetrů. Křestním jménem jim nikdo neříkal, pokud si ovšem nechtěl vykoledovat nakládačku.

„Strejdo Butchi, že můžu zůstat doma?“ Jasmine se k němu přitočila, lehká jako pírko. „Prosím? Můžu?“

„No jasně, Jaz,“ odvětil Butch a potáhl si z jointu. „Me-pe-jda-pan u-pu Mu-pu-rphy-py-ho-po!“

„Tvoje učitelka mi speciálně volala a ověřovala si, že přijdeš,“ prohlásil Murphy. Opatrně sesypal unci marihuany do igelitového pytlíčku a zručně ho zatavil vakuovací svářečkou. „Letos už ses ulejlava víc než dost. Takže půjdeš do školy a půjdeš na výpravu a bude se ti to líbit!“

„No jo, Jaz, když to říká slečna Ellisová...“ pronesl Butch.

„To je taky jedinej důvod, proč mě tam nutí jít,“ utrousila Jasmine znechuceně. „Chce se jí akorát dostat do kalhotek.“

Murphy se vrátil k práci, vzal vzduchotěsně uzavřený pytlíček a přilípl na něj štítek — jednu ze samolepek KAPITÁN, které nakoupil ve velkém přes internet v surfařské prodejně The Mad Hueys a díky nimž teď bylo zřejmé, že jde o nejlepší konopí v severní Tasmánii. Označovat vlastní zboží bylo sice riskantní, ale Murphy měl škodolibou radost, že tím vytrže zrak seržantu Dobleovi, jejich rivalovi, který jim neustále šlapal na paty a snažil se v ulicích zabavovat co nejvíc jejich produkce.

„Jak víš, že už v těch kalhotkách nejsem?“ opáčil Murphy.

„Tati, fúúj.“

„Ajajaj, Murphy, lezeš mi do zelí,“ zanaříkal Butch a zamrkal na Jasmine.

„A nemysli si, že když ti ujede autobus, tak se z toho vyvlíkneš,“ vyhrožoval Murphy zvýšeným hlasem. „Osobně tě tam odvezu.“ Vrhł na ni oslnivý úsměv a odhalil přitom křivé zuby. „Jenom ve spodářech. A schválně vylezu z auta, abych ti dal před všema tvejma kamarádkama pusku na rozloučenou!“

„Ty seš fakt ujetej. Tati, prosím tě, nic se přece nestane, když mě omluvíš, že je mi blbě nebo něco...“

Murphy po ní střelil pohledem a zaváhal. Byla pobledlá a pevně svírala rty; stála na špičkách, jako by se chystala vyletět ven z okna. „Jasmine,“ řekl nakonec. „Je to jenom jedna noc. Budu v pohodě. Najdeš mě přesně tady na tom fleku, až se vrátíš.“

„Tati, já ale —“

„Zlato, já nikam neodejdu. Slibuju.“

Jasminin smutek se změnil v cosi jiného, chladného a rezignovaného. „Fajn.“ Vytáhla z krabice jeden z pytlíčků a podržela ho mezi palcem a ukazovákem ve vzduchu. „V tom případě si beru tohle.“

Vytrhl jí ho z ruky. „Ani nápad.“

„Pokrytče. Strejda Butch říkal, že tys prý nosil trávu na všechny školní výlety.“

„Psst,“ zasyčel Butch.

„Jestli z tebe po návratu ucítím závan marjánky, budeš mít zarcha až do osmatřiceti,“ vyhrožoval Murphy a loupl očima po Butchovi. „Tvůj strejda by měl radši držet klapačku.“

„Možná jsem trochu přeháněl, Jaz,“ řekl Butch. „Pokud si pamatuju, tak tvůj fotřík furt jen nehulil: občas byl přicuclej k jedný z těch Lindsayovic holek, i když ne vždycky k její —“

„Blé!“ vykřikla Jasmine. „Radši už jdu!“

Hodila si na záda tábornický ruksak. Zvedla z podlahy Uršulu, mazlivě si otřela obličej o její čumák a zazpívala jí přitom kousek písně Jamese Blunta „Goodbye My Lover“. Uršula zamňoukala a Jasmine ji k sobě ještě jednou přitiskla, než ji pustila na zem.

„Jen pro tvou informaci, tati, podle mě stejně nejsi typ slečny Ellisový. Pá!“ Jasmine za sebou třískla dveřmi — ne ze vzteku, ale proto, že jinak by se pořádně nedověřely.

„To se učí od tebe, hňupe,“ zahuhlal Murphy po chvíli. Vážil přitom další unci.

„Myslíš ty nenechavý prsty?“ zeptal se Butch. „Málem jsem si ani nevším, jak čmajzla ten pytlík a nacpala si ho do rukávu.“

„Ne, myslel jsem tu její... Cože?“

„Ale nic,“ odtušil Butch a křenil se od ucha k uchu.

„Do hajzlu!“ Murphy se vrhl ke dveřím, cestou převrátil židli, přeskočil syčící Uršulu a vyklopýtal na ulici. Všudypřítomný údolní větrík z Limestone Creeku přivál typický odér maloměsta: směs nafty, kouře a eukalyptu.

Jasmine na konci ulice právě nastupovala do autobusu. Bylo to dobrých padesát metrů — musela celou cestu utíkat, aby získala takový náskok. Zmizela uvnitř.

Murphy sprintoval k autobusu a vyhýbal se přitom prasklinám v dlažbě. K nedalekému plotu se přiřítíl Jack Russell teriér a zuřivě se rozštěkal.

Autobus se rozjel. Z koruny blahovičnicku nad Murphyho hlavou zakřičela straka a on zpomalil. Bosá chodidla ho bolela z tvrdého chodníku.

Z druhé strany ulice ho pozorovaly dvě mladé ženy ve sladěných běžeckých oblečcích Adidas. Chichotaly se. Peggie a Darcy, spolubydlící z podnájmu o kus dál v ulici. Samozřejmě je znal: znal prakticky každého, kdo v okolí bydlel. Dívky měly vytažené mobility a mířily na něj objektivem.

Uvědomil si, že je pořád v trenkách.

Spěšně zamířil domů.

Dveře byly zavřené.

Strčil do nich.

Zamčeno.

„Butchi, nebuď svině.“ Zabušil pěstí na dveře a ohlédl se po Peggie a Darcy. Dívky mu zamávaly.

Otevřelo se okno vedle dveří a Butch vystrčil hlavu. „Hej, lidičky!“ povykoval. „Murph je venku jenom ve spodářech!“

„Nakopu tě do koulí, ty vole.“

„Venku je nahatej chlap! Zavolejte někdo policajty! Hej, jak se máte, slečny? Murphy vypadá trochu zmrzlej, co?“

Peggie a Darcy se smály, ptačí štafetu převzal ledňák a teriér dál štěkal jako divý.

„Já tě zabiju, Butchi,“ vyhrožoval Murphy. Odplížil se za roh domu a přehoupl se přes oprýskaný bílý plot.

Zadní dvorek pokrývala změt plevelů, vysoké trávy a přerostlých keřů. V jednom vzdálenějším rohu stál kurník, v druhém kůlna a uprostřed se tyčil zrezivělý otočný sušák na prádlo. Zadní plot chyběl, zahrada končila porostem ostružinových keřů a blaho-

vičníků. Jejich pozemek tady na kraji Limestone Creeku hraničil s národním parkem Západní kaskádové pohoří. Půldruhého kilometru odtud měli s Butchem uprostřed křovisek a divočiny ukryté políčko marihuany. Přístup k němu lemovala podomácku vyrobená nástražná zařízení.

Za ním se tyčily Velké západní kaskády, modrošedé strmé srázy s kamennými sloupy. Směrem na západ se nacházel Ďáblův jícen: rozeklaná prehistorická soutěska s vyhlídkou nahoře ve skalách, odkud se nabízel pohled na mlžná tasmánská pohoří. Právě tato vyhlídka měla být jednou ze zastávek na školní výpravě. Jasmine už tam ovšem byla bezpočtukrát; Murphy s ní dokonce jednou tábořil na stejném místě na Západním skalisku, kde budou studentky dnes nocovat. Byl to jen dvacetiminutový výlet, když měl člověk terénní motorku a znal lesní cesty. To bylo ještě v době, kdy byla naživu Jasminina máma Sara.

Murphy vpochodoval dovnitř zadním vchodem a hrnul se do kuchyně.

Butch při pohledu na něj obdivně hvízdal. Paže měl založené na prsou a mezi prsty svíral joint. „Jak to, že seš sakra furt ještě nezadanej?“

„Kreténe. To si ještě vypiješ.“ Murphy vymrštil pěst a pokusil se praštit Butche do rozkroku, ten však stihl uskočit. „Klíče od auta.“ Murphy poklepal na zeď, kde obvykle visely. „Kams je dal?“

„To je v pohodě, Murphe, je to chytrá holka. Ta se nenechá načapat.“

„Kde jsou ty zatracený klíče?“

Butch se zasmál. „Brácho. Zklidni se. Myslíš, že můžeš Jasmine navždy uchránit před trávou, když se její vlastní fotřík živí jejím pěstováním? Je jí šestnáct, je na školní výpravě, má za sebou náročnej rok: nech ji trochu upustit páru.“

„Kde jsou ty zkurvený klíče, Butchi?“

Butch si povzdechl, otočil se k plotně a opět se začal věnovat míchaným vajíčkům se slaninou. „Neboj, brácho. Jenom jsem si dělal srandu.“

„Cože?“

„Ona nic nesebrala... mělš ale vidět, jak ses tvářil.“ Zachechtal se. „Měl jsem si tě tam venku natočit.“

„Seš zkurvenej kretén, ty vole.“ Tvrdě praštil Butche do ramene. Jejich druhý kocour Chlupáč polekaně vystartoval, převrhl přitom květináč s velkou kapradinou a rozsypal po podlaze hlínu.

Butch se zašklebil a málem upustil talíř, ale vzápětí se mu po tváři opět rozlil úsměv. „Večer se tady zastaví Skinner a musíme nasáčekovat obrovskou hromadu matroše.“ Strčil si do pusy joint a vtiskl Murphymu do rukou druhý talíř. „Posilni se, brácho.“

KAPITOLA 2

JASMINE

Jasmine se rychle prodírala uličkou autobusu, srdce jí bušilo. Táta se za ní opravdu rozběhl — Butch si musel všimnout, že sebrala ten druhý pytlíček, práškač jeden! Byla si ale celkem jistá, že při krádeži toho prvního ji ani jeden neviděl.

Pokud táta nezajede ke škole...

Zasténala. Přesně to nejspíš udělá.

Pocítila náhlý záchvěv úlevy: třeba ji podmíněčně vyloučí a zakážou jí tu školní výpravu. Před ostatními se tím neshodí...

Ne.

Musí to udělat. Je jen na ní, aby to všechno vyšlo. Stačí přečkat tenhle den a nevycouvat z toho.

Snad táta nakonec ke škole nejel...

Ve sportovní bundě značky Billabong si připadala nezvykle nápadná, když procházela uličkou mezi studenty v šedo-zelených školních uniformách. Pouze dívky z desátého ročníku měly dnes povoleno přijít v neformálním oblečení, protože hned po třídnické hodině vyrážely do tábořiště.

Na zadním sedadle seděla Georgia s dvojčaty, Cierrou a Madison — Jasmininy nejlepší kamarádky, její parta, zbývající tři členky jejich Super čtyřky.

„Tvůj táta je tak sexy?“ povzdechla si Cierra a zadním oknem pozorovala Jasminina otce. Cierra měla ve zvyku dávat na konec každé věty otazník, navzdory Jasminině snaze ji to odnaučit. Dnes měla na hlavě kobaltově modrou paruku s mikádem zastřiženým těsně nad ušima. Byla přirozeně krásná jako jedna z těch opálených plážových modelek s pihami a kočičími očními linkami a Jasmine nevěděla, proč má Cierra pocit, že tu paruku potřebuje — Cierra to nejspíš sama nevěděla.

„To teda fakt není,“ odpověděla Jasmine. Šoupla batoh do uličky, vysypala z každého rukávu pytlíček marihuany a strčila je až úplně dospod. Posadila se mezi Cierru a Madison, jednovaječná dvojčata.

„Čau bestie,“ uvítala ji Madison a uchopila ji pod paži. V druhé ruce neustále třímala nejnovější iPhone s několika fotáky, uchycený ve speciálním držáku. Madison natáčela celý svůj život pro tisíce sledujících, nosila ty nejdražší značky, které kupovala a platila buď penězi z reklamy, nebo je dostávala v rámci „influencerské spolupráce“. Obličej jí rámovaly dlouhé, přirozeně zrzavé lokny, měla stejné protáhlé oční linky jako Cierra, ustrížené džíny a luxusní prošívanou bundu Tommy Hilfiger.

Pouzdro jejího telefonu lemovaly LED diody sloužící k nasvícení fotografované osoby a nyní namířila objektiv na Jasminin obličej. „Tak co bys nám řekla k tomuto krutému a neobvyklému trestu? Ke školnímu táboření?“ Jasmine viděla rošťácké jiskřičky v jejích očích, úšklebek na rudých rtech. „Túra a pak táboření nahore v lese Sebevrahů. Hotovej *Wolf Creek*.“

„Jestli se aspoň neoteplí natolik, aby si pan Michaels sundal tričko, tak bude celá ta akce naprostou ztrátou času,“ prohlásila Jasmine do kamery.

„Má sněžit,“ podotkla věčně Georgia, která seděla vedle Madison z druhé strany.

„Tak to bude možná potřebovat někoho, kdo by ho zahřál,“ dodala Jasmine.

Madison se zasmála. „Tohle půjde rozhodně online, Jaz.“ Otočila telefon k sobě. „Zdravím, pane Michaelsi.“ Šibalsky zamrkala.

Madisonin kanál na YouTube s názvem MMMMadisonMasosova měl přes sedm set tisíc odběratelů. Jasmine s jistotou věděla, že asistent pedagoga Jack Michaels k nim patří.

„Neříkej tomu les Sebevrahů.“ Kulatý obličej Georgie Lenahové zdobily brýle se silnými obroučkami, korálová rtěnka a dólíčky ve tvářích — možná nebyla tak oslnivá jako Madison nebo Cierra, ale kluci ji zvali na rande častěji než kteroukoli jinou členku Super čtyřky. Její domorodý původ jí poskytoval jiný úhel pohledu, který Jasmine považovala za velice přínosný pro dvojčata. Privilegované sestry Masonovy totiž měly pokřivenou představu o světě a Jasmine s Georgií se jí snažily korigovat.

„Proč ne? Budeme přece procházet přímo kolem stromu Oběšenců,“ opáčila Madison a namířila kameru v telefonu na Georgii. „Můžeme tomu místo toho říkat Hladovej les.“

„Nech toho, Madison,“ zvolala Cierra a otrásla se. „Dneska ne?“

„Ty se bojíš Hladovýho dědka?“ zeptala se Madison a obrátila objektiv k sestře. „*Nahoře ve skalách skrývá se lstivý vrah, hluboko v jeskyních číhá na dívčí smích...*“

„Přestaň!“ zapištěla Cierra a Madison vyprskla.

Jasmine si uměla představit Madisonino dnešní video. Bude začínat jejich čtyřlístkem na zadním sedadle autobusu, pak budou následovat záběry z túry a nakonec něco od táboráku. Jasmine byla ráda, že si na tuhle výpravu pořídila novou bundu, která bude vypadat dobře na kameru. S výběrem jí pomáhala Madison. Hodilo se mít za kamarádku internetovou hvězdu, která má v malíčku módu, styl i líčení.

Autobus znovu zastavil a přistoupila jedna ze studentek dvánáctého ročníku, pastorova dcera Yani Hughová.

Madison našpulila rudé rty a zamlaskala.

Jasmine ztuhl úsměv ve tváři. *Už je to tady zas...*

Yani kráčela uličkou, sukně se jí vlnila, krátké vlasy měla natužené lakem. Posadila se ke spolužačkám uprostřed autobusu. Tyhle dívky si kdysi bláhově myslely, že mají nárok na zadní sedadlo — to bylo ovšem ještě předtím, než se na scéně objevila Super čtyřka.

„Fuj, necítíte tu někdo smrad mrkve?“ zvolala Madison a přehlušila tím šum hovoru.

Celý autobus ztichl. Yani zružověl zátylek.

Řidič autobusu byl napůl hluchý; tyhle výměny názorů šly mimo něj. Jasmine si přála, aby je slyšel.

„Nech ji na pokoji, Madison,“ řekla Jasmine tiše.

„V klidu, hned jsem zpátky,“ prohlásila Madison s úsměvem a s mobilem v ruce vyrazila dopředu uličkou kymácejícího se autobusu.

Yani si za to může sama, pokoušela se Jasmine sama sebe přesvědčit. Jenže od té doby uplynulo už několik měsíců. Madison byla vytrvalá.

Madison se posadila přes uličku od Yani a jejích kamarádek a namířila na něj telefon.

Yani zapadla hlouběji do sedadla a Madison ji začala zasypávat narážkami na její vzhled a sexuální život. Několik studentek se zachichotalo. „Mmm... jo, smrdí tady mrkev,“ uzavřela Madison záštiplně. Yani nereagovala: když si Madison někoho vzala na mušku, hrozilo, že každé jeho slovo bude použito proti němu online. Navíc měla Madison další municí.

Madison se vrátila na zadní sedadlo. Byla zardělá v obličejí a samolibě se na kamarádky usmívala.

„Ty jsi taková mrcha, Madison,“ poznamenala Georgia.

„Yani je opravdická děvka, Georgie, a my ji nenávidíme,“ prohlásila Madison. Vmáčkla se mezi ni a Jasmine. „Zopakuj teď pro všechny naše nové diváky, jak vaši lidé říkají Velkým západním kaskádám?“

Georgia se v sedě napřímila a odhrnula si z obličejí kadeře. „Tradiční název Kaskád je *Kooparooni Niara*,“ spustila tónem aktivistky. „Znamená to hora Duchů. V minulosti představovala významné

místo, kde se setkávaly tři různé domorodé skupiny. Pořádaly tu obřady, sdělovaly si novinky a obchodovaly s posvátnou okrovou hlinkou — počkej, co na mě tak koukáš? Ne! Ty chceš zase začínat s těma zatracenejma portálama, co tam podle tebe jsou!“

„No tak, Georgie,“ přemlouvala ji Madison.

„Ani nápad. To do historie Aboriginců nepatří. Nehodlám mlčky sledovat, jak zneužíváš naši kulturu k —“

„Zneužívám vaši kulturu?“ rozhořčila se Madison. „A co *Aven-
gers*? Máš přece ráda Thora, kterej je pro některý lidi opravdovým bohem!“

„To je něco úplně jinýho a ty to víš!“ vypěnila Georgia. „Žádný magický brány duchů v horách nejsou! Není tam žádnéj mystickéj vortex, co tě vcucne do posmrtnýho života Aboriginců!“

„To podezřele připomíná argumentaci někoho, kdo se snaží zakrýt fakt, že v horách ve skutečnosti *jsou* portály —“

Jasmine to všechno slyšela už poněkolikáté. Odvrátila se a přes Cierru, která listovala v telefonu, se zadívala ven z okna.

Předstírala, že nevidí, jak se Yani otrásají ramena tichými vzlyky a kamarádky se ji marně snaží utěšit. Nejhorší na tom bylo, že boj proti šikaně patřil k hlavním tématům, kterým se MMMMadisonMasonova věnovala. Spousta věcí, které Madison dělala ve skutečném životě, byla v rozporu s tím, co MMMMadisonMasonova hlásala online.

Neřeš to... v zájmu vyššího dobra...

Kolem se míhala zástavba městečka Limestone Creek. Většina domů byla zchátralá, azbestocementové baráky se střídaly se špinavými cihlovými domky. Vzestup a pád celé obce byl nedílně spjatý s těžebním a později dřevařským průmyslem. V současnosti byl Limestone Creek jakýmsi paskvilem mezi turistickým střediskem a útočištěm stárnoucí populace. Zrezivělé vraky na zarostlých dvorcích, pasoucí se kozy na neudržovaných pláccích, domy představěné na starožitnictví s barevnými vlaječkami, které se snažily přilákat turisty putující po vyhlídkové trase údolím řeky Meander, jež se nořila do panenské divočiny mlžných tasmánských hor.

Jasmine však dobře věděla, co je Limestone Creek ve skutečnosti zač. Když váš táta prodává trávu, doslechnete se o svém rodném městě spoustu věcí. Zvláště když v něm žije necelých šest tisíc obyvatel.

Tak třeba dům, který právě minuli — matka pracuje v krámku s oděvy, otec je opravář a Jasmine věděla, že se hádají do krve. Mají malou dcerku, která se k tomu jednou, asi před rokem, přimotala — opilý otec ji praštil lahví do obličeje tak silně, až utrpěla poškození mozku. Rodiče všem tvrdili, že uklouzla na hřišti a bouchla se do hlavy, dokonce se kvůli tomu pokoušeli žalovat školu. Matka se však svěřila kamarádce, co se doopravdy stalo, a rozkřiklo se to po městě. Tehdy se to doslechl i Jasminin táta. Oznámil to na policii, ale jelikož chyběly důkazy, policisté se tím dál nezabývali.

Dům o kousek dál patřil právníkovi. Jeho syn si z garáže udělal řezbářskou dílnu, před níž teď visely vlaječky OTEVŘENO a VÝPRODEJ. Právník byl ženatý, ale pořídil si takzvanou au pair z Vietnamu, která byla ve skutečnosti jeho milenkou. Jedna holka z jedenáctého ročníku, Julie Jacobsonová, chodila oficiálně s jeho synem, ale zároveň dostávala „soukromé lekce“ od tatínka.

Kolik podobných historek ještě znala? Město jimi bylo prolezlé jako stolička zubním kazem. Násilí, korupce, sex, drogy... Jasmine byla rozhodnutá vypadnout odtud hned, jak jen to bude možné.

To bylo jedno z mála tajemství, s nimiž se zatím kamarádkám nesevěřila. Nepochopily by to: jim se v Limestone Creeku líbilo, všechno tu přece bylo tak snadné a jednoduché; Madison byla místní celebritou a všichni ostatní se s ní vezli. Ten, kdo nevěděl o odvrácené straně místní komunity, to mohl považovat za docela příjemné městečko. Madison plánovala, že jejich čtyřka tady bude už navždy žít společně, nejspíš v nějaké vile, kterou koupí za příjmy z internetu, a že začnou natáčet nějakou pikantní instagramovou reality show.

Ostatní dívky nechápaly, jak naléhavě potřebuje Jasmine z Limestone Creeku zmizet a že s sebou musí vzít i otce. Že je jediná, kdo odsud může tátu dostat.

Pak by se také mohla odpoutat od Madison. To bylo totiž další Jasminino tajemství: nesnášela Madison Masonovou. Nenáviděla ji z hloubi duše, k smrti, až do morku kostí, nesnášela ty její pitomé zrzavé vlasy, pitomý hlas, pitomý samolibý úšklebek rudých rtů.

Jasmine cítila, jak jí Madison důvěrně tiskne paži, a s úsměvem se k ní otočila, poplácala ji po stehně a přitulila se k ní. *Já tě tak strašně nesnáším, ty mrcho*, myslela si přitom.

Projížděli teď centrem Limestone Creeku, po širokém kameném mostě přes stejnojmennou řeku. Postavili ho trestanci a povídal se, že na něm straší. Jeden z Jasmininých bývalých kluků se zapřísahal, že tam jednou spatřil přízrak, muže se slamákem na hlavě.

V Limestone Creeku byla spousta míst, kde údajně straší, většinou v budovách v centru města, které pocházely z období, kdy tu byla trestanecká kolonie. V létě se tu každý týden pořádaly duchařské exkurze, ale dokonce i teď, mimo sezonu, se každých čtrnáct dní našlo dost turistů, kteří měli o podobnou atrakci zájem. Limestone Creek se pyšnil titulem „třetí nejstrašidelnější město v Austrálii“.

Jasmine to všechno považovala za nesmysly. Učitel fyziky pan Carswell, zarytý skeptik, jim jednou v hodině pustil přednášku z cyklu TED Talks pojednávající o tom, jak lidem při jistých zvukových frekvencích naskakuje husí kůže a koutkem oka vidí rozmazané siluety. Vysvětlil jim také, jak vítr fičící ve skalách Kaskád občas vytváří dunivou ozvěnu, což možná přispívá ke vzniku těch pochybných historek o strašidlech.

Dostali dokonce za úkol experimentálně to ověřit, jenže se na to všichni víceméně vykašlali: Carswell je totiž nedokázal přesvědčit. Navíc pokaždé když to téma přišlo na přetřes, Madison namítla, že to nevysvětluje tajemná světla Min Min, která se objevují nahoře v Kaskádách. Pan učitel požadoval fotografický důkaz existence těchto bludiček a pak zabředl do teorie o bahenním plynu a metanu ve vápencových horninách. Jasmine si to vygooglila a musela uznat, že ta teorie nejspíš není reálná.

Madison však věřila spoustě různých věcí: jedním z důvodů obrovské popularity jejího kanálu na YouTube byla kromě její krásy i skutečnost, že zveřejňovala své vlastní výpravy za duchy po městě, seance a noční sledovačky. Jasmine těm věcem sice nevěřila, ale nedalo se popřít, že duchařské historky Madison zvyšují sledovanost.

Nejvíce zhlédnutí však měla videa o Hladovém dědkovi a záhadném únosu pěti děvčat, která zmizela v roce 1985 a už nikdy se nenašla. Místní v Limestone Creeku měli tu tragédii stále v živé paměti.

Madison se na sociálních sítích pohybovala jako ryba ve vodě. Kombinace jejího půvabu a pestré tematiky, od make-upu a módních tipů přes sociální problémy, paranormální jevy a duchařské výpravy až po temnou turistiku neboli cestování po místech katastrof, byla zárukou úspěchu. Historky a teorie o Hladovém dědkovi ji však pozvedly ještě o úroveň výš; ta záhada dodnes hýbala nejen Tasmánií, ale i celou Austrálií.

Běda však každému, kdo by se o Hladovém dědkovi nebo zmiizení z roku 1985 zmínil ve škole. K podmíněčnému vyloučení stačilo, aby žák na školní chodbě odrecitoval pár veršů té říkanky. Celé město se tomu tématu vyhýbalo. Stařenky v kavárně vrhaly nevraživé pohledy na každého, kdo o tom byť jen zavtipkoval s obsluhou.

Školní autobus funěl do kopce k rozsáhlému areálu školy, který se rozkládal v půli srázu. Jasmine zbytek cesty mlčela a hleděla z okna. Vozovku obklopovala buš s hustým a neprostupným porostem blahovičníků, kapradin a zakrslých křovisek, z jedné strany skála a z druhé prudký sráz dolů.

Její táta jednou o téhle silnici žertem tvrdil, že křoviny dole v rokli jsou tak husté, že kdyby tam někdo shodil z kraje cesty mrtvolu, nikdo by ji už nenašel: ležela by jen pár metrů od vozovky, ale přesto neviditelná, v neposlední řadě proto, že by mrchožraví tasmánští čerti se svými silnými čelistmi udělali s tělem krátký proces. Máma ho po té poznámce dloubla do ramene a ostře ho upozornila, že se ty dívky z roku 1985 ještě stále nenašly.

Připomněla mu, že má v autě vlastní dceru, která bedlivě poslouchá každé jeho slovo.

O několik let později, když už byla máma mrtvá a táta se čím dál častěji opíjel, jí zmateně vykládal o jednom svém starém kámošovi, který nutně potřeboval prachy, a tak vzal práci od jistého gangu. Dostal za to jen tři tisíce dolarů, ale přesto to udělal. Přivezl oběť — psa, který měl sloužit jako důkaz v případě obchodování s drogami — z Hobartu až sem, zabil ho a tělo skutálel někde z téhle silnice dolů do buše. Od té doby uplynula už léta, ale pokud otec věděl, to tělo se nikdy nenašlo.

Zabočili za roh a rozprostřel se před nimi travnatý školní areál. Autobus se po příjezdové cestě blížil ke škole a slunce zmizelo za korunami kaštanů lemujících vozovku. Jasmine si všimla, že Yani vystupuje z autobusu mezi prvními a rychle mizí přes parkoviště, aby ji Madison nedohнала.

Cesta do třídy trvala jen chvíli. Jejich čtyřka se držela pohromadě, Madison nahrávala reakce kamarádek na nadcházející výpravu a namotávala si přitom pramen vlasů na prst.

Když míjely budovu sedmého ročníku, začalo na Madison pokřikovat pár jejích obdivovatelů. Pak prošly kolem bloku rodinné výchovy a domácího hospodaření, odkud se linul pach cementového prachu a plísně, jelikož pavilon byl už léta zavřený kvůli rekonstrukci. Posedávalo před ním pár výstředních alternativních týpků; rychle schovávali cigarety, které tajně kouřili.

Když dívky míjely knihovnu a s ní sousedící sborovnu, Jasmine zpomalila. Zachytila pohled Jacka Michaelse, jednoho z pedagogických asistentů. Bylo mu pouhých jednadvacet, hranatou čelist mu pokrývalo strniště a v hnědých očích měl zasněný výraz.

Ty oči ji teď sledovaly, když s kamarádkami procházela kolem, přesně jak očekávala. Opětovala jeho úsměv. S nakažlivou radostí odhalil křivé zuby; byl upřímně šťastný, že ji vidí. Jasmine ani tolik nevdalo, že jeho náklonnost hraničí se psí oddaností; problém vězel v tom, že nedávno odhalila, jaký podraz udělal na jejího otce. Mohl být stokrát přitažlivý, upřímný a hodný — táta stál

vždy na prvním místě. Musí se s Jackem rozejít. To pomyšlení ji sice rmoutilo, ale zároveň cítila jakési škodolibé zadostiučinění.

Když se Super čtyřka usadila v učebně, ve vzduchu jiskřilo vzrušení. Táboření v horách bylo povinnou součástí vzdělávacích aktivit v přírodě v rámci tělesné výchovy pro desátý ročník. Pořádalo se zvláště pro dívky a chlapce, jelikož by bylo těžké zamezit vzájemným návštěvám ve stanech. Hoši celou akci absolvovali minulý týden, takže teď seděli u dívek na lavicích a barvitě jim popisovali podivné zvuky, které tam nahoře za tmy slyšeli.

„Jako démon. Tichej chraplavej hlas. Šeptal mi různé věci...“ Tyler Cabot pohodil patkou.

„Fakt, jo?“ pronesla Cierra a obočí jí zmizelo pod modrou ofinou. „A co ti povídal?“

„Říkal: ‚Cierra je po tobě celá žhavá a zrovna na tebe myslí... ve svý posteli... potmě...‘“

„Jasně, něco se ti zdálo,“ opáčila Cierra. „Neměls pak po probuzení v těch svejch slipech se Spider-Manem něco lepkavýho?“

Kluci se rozřehtali jako koně. Tyler se zazubil. „Klidně se přesvědč!“ Odtáhl si gumu kraťasů od těla.

„Fúúúj,“ vyjekla Cierra. Georgia předstírala, že se dáví, a zabořila Madison obličej do ramene.

„Néé, já vám povím, co jsem slyšel,“ vložil se do toho Jye Calloway s rozepnutou košilí školní uniformy, aby byl vidět nátlčník. „Vycházelo to ze stanu pana Michaelse... a byl to hlas slečny Ellisové.“ Začal rytmicky bušit dlaní do Jasmininy lavice a sténal: „*Ach, Jacku! Ach... JACKU!*“

Kluci se mohli potrhat smíchy.

Jasmine to zas tak vtipné nepřipadalo.

Naštěstí to nezaslechl žádný učitel. Tělocvikář pan North klábolil s fotbalisty a slečna Ellisová seděla vpředu za katedrou a dělala na počítači prezenci. Kromě vedení třídnických hodin vyučovala angličtinu a dějepis, jelikož si však okresem zřizovaná škola nemohla příliš vyskakovat, učila občas i další předměty. Vlasy měla stažené do stylového ohonu s červenou stužkou a v uších se jí

houpaly velké kruhy — na výpravu do buše sice poněkud nepraktické, ale ona je nosila skoro pořád. Jednou udělala Super čtyřce malou přednášku o energii takových náušnic a Cierra pak celé měsíce nesundala kruhy z uší.

Slečna Ellisová měla v rukávu spoustu podobných tipů a triků. Před studenty otevřeně mluvila o svém duševním zdraví a netajila se zármutkem nad ztrátou neteře Denni Kingové ani svým bouřlivým dospíváním. Její otec se v opilosti zabil při autonehodě a matka zemřela na předávkování, takže slečna Ellisová a její dvě sestry zůstaly úplně samy.

Slečna Ellisová měla upřímný obličej a pihovatý nos, což jí nijak neubíralo na kráse; ve skutečnosti vypadala jako nějaká britská modelka. Byla ve výborné kondici, protože se pravidelně věnovala turistice, běhu a boxu. Většina učitelů se chovala k oblíbeným nebo atraktivním studentům jinak než k ostatním, jako by doufali, že na ně padne aspoň odlesk jejich popularity. Jasmine to u dospělých připadalo trapné a trochu deprimující. Slečna Ellisová k nim ale nepatřila. Jednala se všemi stejně. S každým mluvila tak, jako by znala všechny jeho tajné fotky ze Snapchatu. Holky ze školy na ni nedaly dopustit a bránily ji zuby nehty — zvlášť po té tragédii. Denni Kingová byla přece jedna z nich.

Jasmine neuniklo, jak si někteří kluci prohlížejí zadek slečny Ellisové, když se otočila a mazala tabuli; patřil k nim i pan North, který s nimi bohužel půjde na výpravu. Jasmine ze spolehlivého zdroje věděla, že bere steroidy, díky čemuž je nejen pěkná korba, ale taky neustále nadrženy jako králík. Všechny holky to věděly a některé to zneužívaly ve svůj prospěch, zatímco jiné, včetně Jasmine, to upřímně znechucovalo.

Kromě slečny Ellisové a pana Northa se výpravy účastnil pan Michaels — Jack —, její sladký, tajný, trochu potrhlý a brzy už bývalý přítel. Budou dohlížet na třicet puberťaček zmítaných hormony. Byli to hotoví hrdinové.

„Tak jo, slečny,“ překřičel pan North hluk ve třídě. „Vemte si věci a jdeme ven na hřiště. Odevzdejte mobily a nechci slyšet žádné

nářky. Všechny jste to odsouhlasily. Jde o zážitkovou výuku v terénu, ne v telefonu. Nebojte se, jakmile zítra dorazíme na vyhlídku, dostanete je zpátky, abyste si to mohly nafotit.“

Madison samozřejmě podstrčila učitelu falešný mobil: starý iPhone, který už od loňska nepoužívala. Skutečný telefon měla schovaný v podprsence, kde, jak podotkla Georgia, by pan North určitě velice rád pátral.

Jasmine se přidala ke skupině a společně vyšli na školní hřiště, odkud se mělo vyrážet na pochod do tábořiště.

Říjnové nebe bylo modré a bez mráčku. Stezka byla špatně schůdná: úzká, s vystupujícími kořeny, kameny a šterkem, lemovaná jehličnatými keři hakey a divokým vavřínem, který se zachytával o ponožky a kraťasy a drásal holé nohy. Vzduch omamně voněl eukalyptem a rozléhal se jím ptačí křik, nejhlasitěji z hejna černých papoušků kakadu se žlutým ocasem, jejichž pronikavé krákorání se ozývalo mezi stromy.

„Přijde bouřka,“ poznamenala dívka za Jasmine. „Když všichni takhle poletujou, hledají úkryt před bouřkou.“

„Blbost,“ opáčila její kamarádka. „Předpověď je dobrá.“

„Říkám ti, že ptáci tomu rozumějí líp.“

„Tak jo, ty ptačí psycholožko.“

Jasmine si dávala pozor, kam šlape, stoupání bylo náhle strmější, batoh ji tížil na zádech. Patřila k nejmenším ve třídě, ale předsevzala si, že to zvládne. Ponese ten zatracený ruksak celou cestu.

V koutku duše doufala, že bouřka nepřijde. Posledních pár dnů si užívali teplého počasí. *Babi léto*, vybavil se jí v mysli otcův hlas. *Teplé počasí, které potrvá týden, a pak přijde další měsíc bouřek...*

Otřásla se. Ve vzduchu skutečně bylo něco divného.

Stromy a zakrslá křoviska po stranách brzy vystřídal zurčící potůček s nánosem žlutohnědého bahna, které páchlo jílem. Jedna z dívek se zastavila a doplnila si prázdnou lahev, ačkoli byli na cestě sotva pět minut, a další se jí snažila přesvědčit, že v té vodě plave klokaní trus.

Pět minut nato se potok odklonil od stezky a oni dorazili k prvnímu významnému milníku: stromu Oběšenců. Jasmine hned poznala, že se k němu blíží, protože všechen smích najednou ztichl.

Byl to pokřivený hustořadec vranečkový, endemit, který se vyskytuje pouze v Tasmánii, s rozložitou korunou a širokými kořeny. Tento exemplář byl hříčkou přírody se třemi kmeny namísto jednoho; dva menší zakrslé kmínky se odpojovaly od hlavního a čněly k obloze jako zmrzačené paže. Strom stál osaměle na kamenité mýtině.

Mezi kořeny a na koberci z jehličí ležely kytice se stuhami — některé čerstvé, jiné už uschlé nebo umělé — a zarámované fotografie. Vedle na velké zrezivělé ceduli stálo: TÍŠŇOVÁ LINKA — POTŘEBUJEŠ POMOC? — SVĚŘ SE NÁM — 13 11 14.

Do kmene bylo neuměle vyryté velké A, matně rudé, jak ho kdysi někdo nasprejoval, aby kůra opět nezarostla.

Místní mu říkali strom Oběšenců. Oběsilo se na něm už pět lidí: každý jindy a nezávisle na těch druhých. Navíc tu došlo k dalším dvěma pokusům o sebevraždu. Prvního z těch dvou objevili, když lezl s provazem na strom, a druhého zadrželi cestou nahoru na svah.

První známou obětí byl Aboriginec Theodore Barclay. To jméno tady znali všichni. Byl hlavním podezřelým z únosu dívek v roce 1985. Spáchal sebevraždu ještě před soudním přelíčením, poté co mu samozvaní strážci zákona vypálili dům a málem ho ubili k smrti.

Během let pak došlo k dalším třem případům a ten poslední se stal loni: Denni Kingová. Zúčastnila se školní rozlučkové večeře a ještě tu noc se sem přišla zabít. Ta událost otrásla celým městečkem a změnila Jasminin život.

Stála, pozorovala ten strom a náhle si uvědomila, že zadržuje dech. Vydechla.

Scarlett Watkinsonová, prsatá zástupkyně studentské rady, položila ke stromu kytici. Byly to nádherné růže v růžovém papíru a připomínaly svatební kytici. Z toho pomyslení se Jasmine dělalo špatně.

Slečna Ellisová plakala. Jasmine s ní soucítala. Takové neštěstí si nezasloužila.

Pan North se také pokoušel mrkáním potlačit slzy. Byl ženatý se sestrou slečny Ellisové Monikou, takže byl Dennin strýc. S ním ale Jasmine žádný soucit neměla. Pitomec s nařvaným ksichtem, nacpaný steroidy.

Madison už také brečela a rozmazal se jí make-up. Jasmine, Cierra a Georgia se kolem ní shlukly a navzájem se utěšovaly. Právě Madison tenkrát našla Dennino tělo. V té době natáčela přímý přenos výpravy za duchy. Byly s Denni domluvené, že to nafilmují společně, a daly si sraz u stromu Oběšenců hned po rozlučkové večeři. Chtěly vypadat na kameře skvěle a sázely na kontrast svých krásných šatů s ponurou divočinou.

Denni si očividně přála, aby její tělo našla právě Madison a aby se ten objev přenášel živě. Bílé šaty, tetování na nahých pažích, hnědý cop stočený do drdolu ozdobeného zlatou sítkou... Oběšená na stromě.

Po té události počet Madisoniných odběratelů raketově vzrostl, byla to však příšerná tragédie. Jasmine dodnes trpěla nočními můrami o Dennině mrtvole — sledovala to tenkrát v přímém přenosu. Kromě matčiny smrti to byla ta nejhorší věc, jakou kdy zažila. Ta nahrávka pak kolovala po internetu, dokud to nestáhli. Georgia jí však tvrdila, že když si to člověk vygooglí, ještě pořád se dají na zahraničních blozích najít záběry Dennina těla.

Jasmine pohládila Madison skrz bundu po zádech. Hlouček dívek pokukoval jejich směrem, něco si mezi sebou šuškal. Někteří lidé Madison podezírali, že byla do celé věci zasvěcená, že věděla, co Denni plánuje, a souhlasila s tím, jen aby si zvýšila sledovanost. Jasmine se na ty holky zamračila a ony se odvrátily.

Vítr zesílil a větve stromu Oběšenců začaly vzrát a prskat. Jasmine přejel po zádech mráz. Věděla, že není jediná, kdo má podobné pocity. Jedna dívka opodál sebou trhla, jako by na ni ten strom promluvil. Bylo to příhodné znamení, aby pokračovaly v cestě: dívky se začaly připravovat a nasazovat si na ramena batohy.

Ne však Bree Wilkinsová. Stála úplně sama na ploché skále, která byla vyvýšená jako pódium. Mračila se na celý svět. Zapšklá Bree.

Podívala se směrem k Jasmine. Ta chvilku opětovala pohled těch zlostných světlých očí, dokud Bree nezkřivila rty v úšklebku. Jasmine se s předstíranou netečností odvrátila.

Všichni pokračovali dál, slečna Ellisová si sundala brýle a otírala si oči. Pan North ji utěšoval, svou mohutnou tlapu jí položil na bedra.

Kráčeli dál, nořili se do buše směrem ke skaliskům, vítr kvílel ve svahu.

Nevycouvám z toho, necouvnu, necouvnu.

O hodinu později dorazili na malou mýtinu obklopenou porostem sasafrasů, s měkkou trávou a lavičkou vyřezanou z kmene. Podle rozcestníku zde začínaly tři různé turistické trasy: krátká túra na vyhlídku nad Ďáblovým jícnem, pětapůlhodinová okružní hřebenovka po Kaskádách a tříhodinový výšlap na vyhlídku na Západním skalisku. Oni měli v plánu tu poslední trasu. Kromě nádherných panoramat je v cíli čekalo tábořiště u historické Traperovy boudy ze začátku dvacátého století. Jasmine už to tam znala. V dřevěném srubu se smělo přenocovat, ale bylo to hrozně strašidelné.

Skupina se zastavila na svačinu, všichni jedli, pili a stěžovali si na cestu, a jedna z dívek náhle zaječela, když opodál objevila stočenou pakobru páskovanou. „Vím, že si ten had letos trochu přivstal, ale klid, děvčata, on se vás bojí víc než vy jeho. Jen mějte oči otevřené. Tohle je jejich domov, ne váš,“ uklidňoval je pan North.

Než pokračovali dál, rozdělili se na dvě části: slečna Ellisová šla s menší a rychlejší skupinkou napřed a pan North s Jackem zůstali pozadu s pomalejšími účastnicemi. Super čtyřka se držela ve druhé skupině.

Po další hodině chůze se už popruhy batohu zarývaly Jasmine do ramen a na zádech ji svěděl pot. V nose ji pátil pyl, nohy ji bolely

a v pohorkách jí bylo horko. Nestěžovala si: moc dobře věděla, že Jack jde těsně za ní. Nechtěla před ním vypadat jako padavka.

Ohlédla se na něj. Nespouštěl z ní oči. „V pohodě? Nemáš moc těžký batoh?“

„Ne.“ Otočila se zpátky dopředu. Pořád mu na ní záleží.

Cítila se provinile.

Tady, těsně pod hranicí mraků, nebyla buš tak hustá: mísily se zde různé druhy blahovičníků a vonělo to tu jako na Vánoce. Stezka vedla pár metrů od okraje srázu nad hlubokou roklí, nad níž se bez přestání honil vítr.

Trhla sebou, protože se mezi stromy ozvalo zuchnutí, a zahlédla záda klokana obrovského, který se od nich velkými skoky vzdaloval. Pokusila se ten úlek zamaskovat zakašláním. Proč je tak rozhozená?

Ozvalo se zaštěbetání, a když Jasmine zvedla hlavu, spatřila před sebou na kraji srázu sedět na větvi lasoleta lesního, který se s příchodem jara vrátil z pevniny.

Bylo to zvláštní. Tihle ptáci bývali obvykle plaší, a jakmile se přiblížil člověk, ihned uletěli. Tenhle ji však upřeně pozoroval, a tak ho pozorovala také. Ztěžka oddechovala, až jí nakonec v uších neznělo nic jiného. Vůně borového jehličí jí zaplnila plíce, dusila ji...

„Jasmine!“ zařval Jack, drapl ji za batoh a strhl ji dozadu. „Co to provádíš?“

Omámeně potřásla hlavou. Lasolet uletěl a ona si uvědomila, že sešla několik kroků mimo stezku. „Co...?“

„Tys mě neslyšela volat? Málem ses zřítila ze srázu!“

Kamarádky se shlukly za ní společně s několika dalšími zvědavými spolužačkami. Ostatní využily příležitosti jít napřed.

Jasmine se cítila nesvá. „Jsem v pohodě,“ řekla a odtáhla se od Jacka.

„Klídek, pane Michaelsi,“ prohlásila Madison jízlivě.

„Podle mě je to z hladu,“ prohlásila Georgia a s ustaraným výrazem skrytým za brýlemi strčila Jasmine do ruky müsli tyčinku.